

Константин Константинов

По жетва

Една оса долетя през вратата на колибата със звънливо бръмчене, обиколи бързо стените, завъртя се още веднъж, като че да провери дали всичко е в ред, и отново изчезна навън. Тишината изведнъж стана още по-гъста, сякаш бе настъпила неочаквано, и Асен дигна глава и се огледа. Той току-що бе свършил работата си: правеше фенер от една издълбана диня. Чудо фенер! Динята беше пъстра отвън, дупките правилни, чисто изрязани и довечера колибата им щеше да светне.

Той погледна към вратата и примига. Ослепителен блясък бе залял полето, въздуха, небето. Пред колибата лежеше широкият техен бостан с едри дини, тъмни и лъскави, и бледожълти водни пъпешки, натъркаляни върху напечената пръст. Зад него беше полето – осяено с кръстци и тук-там неожънати нивя. По-назад трептяха няколко върби до Тунджа, а в дъното синкав като стъкло се мерзелееше Балканът. Жегата на летния ден, която бе потопила всичко отвън, спираше до вратата на колибата, без да влезе вътре. Там беше полутъмно и хладно. Колибата беше големичка, изплетена от вършини и затрупана с шума. Вътре имаше две постели от сено, стомна, торбичка с храна, Две свещи, няколко книжки, а в дъното куп дини и пъпешки, брани заранта и вече изстинали.

Тук от два дни Савата и Асен пазеха бащиния си бостан. До вратата лежеше третият пазач – дребничкият късокрак Арап, и всяка минута се сърдеше на мухите.

Наближаваше обяд. Лъхна ветрец, донесе мирис на прах и затихна. Зацвъртяха наблизко щурци и пак млъкнаха. Асен погледна отново фенера и се усмихна. Довечера в цялото тъмно поле само тяхната колиба ще свети! По-скоро да се върне бате Сава, и той да се зарадва! Савата бе отишъл заранта в града да закара с Марко два коша дини на пазара. За обяд щяха да се върнат. Ала Асен не обичаше да седи самичък и вече нямаше търпение. Той се загледа в далечните планини и пред очите му веднага се мярна „Орловият кладенец“ – буковата гора, колибата-летовище на „Босата команда“, и цялата боса команда там, от която липсваха само те.

Арап наостри уши и скочи. Чу се меко изтопуркване и след малко пред вратата спря едноухият Марко, натоварен с два празни коша, в които имаше само два хляба, а зад него Савата. Асен бързо припна насреща им.

– Долагай! – изкомандва Савата.

– Всичко благополучно, бате Сава! Произшествия няма!

– Съвсем нищо ли? – попита Савата.

– Тъй вярно, нищо! Само изгонихме с Арап три телета, които бяха

влезли в бостана.

– Добре, свободно – рече Савата, свали кошовете и самара, отведе магарето отзад колибата на сянка, после влезе вътре и се простря на едното легло.

– Топличко! – каза той. – Я избери една диня да дадем корите на Марко, че гърлото му пресъхна: като наближихме, поиска да изреве и не можа. А пък другото, за да се не хвърля, ще го изям аз.

Асен се усмихна дяволито и веднага една сочна диня изпраща и цъфна като голям мак в ръцете му.

– Какво има в града, бате Сава? – попита той като почака Савата да изяде два резена и да си почине.

– Нищо. Видях Коста, слязъл от леговището за хляб. Утре се връща пак. „Хубаво, казва, всичко, хладно, вързахме на буката люлка, вечер палим огън. Само колибата малко се поразсъхнала. Да дойдете, казва, че да я постегнем.“ Казах му, че подир седмица сме там – да пазят да не я съборят дотогава, инак няма да им занесем армаган оттук.

Асен се усмихна и погледна пак към планината. Някъде, откъм пламналото от жегата поле, достигаше проточена песен, застоя се минута-две във въздуха и се стопи в горещата тишина.

Савата дигна глава.

– Малоселчани много закъсняхта с жетвата. Само техните нивя още седят. Отзарана им отидоха помагачи от града. На, мъчат се сега да пеят... Ама пее ли се, мамо, под тоз огън!...

Асен се обърна, загледа го и изведнъж се сети за нещо:

– От града ли? Аха, значи той е бил от тях! Пък аз не го разбрах...

– Кой? Какъв? За какво приказваш? – рече Савата.

– А бе, преди час нещо мина оттук един човек с два бъкела за вода. Питаше накъде е прекият път за кладенеца. Искаше да си купи и една диня...

– Е, и ти – какво?

– Показах му пътя, а пък дини, казах, тук не продаваме. Ако е бате Сава, може да продаде, ама аз сам – не смея. Той пак се помоли, но не му дадох и си отиде.

Савата изведнъж скочи и запрати една кора през вратата. Арап се уплаши и побягна. Асен запримига изненадан.

– Bravo! Умна глава си бил, няма какво да се рече! Не смееш да дадеш на човека една диня. Ами ако на тебе ти се яде, и две ще посмееш да изядеш, нали? И фенер можеш да правиш? Ах, ти! Уж си от „Босата команда“! Посрами името ни!

Асен изведнъж се изчерви:

– Вярно, бате Сава! Хич не се сетих да му дам... без пари... Той искаше да купи, а пък с парите нали ти се разправяш...

– Чувай – изкомандва Савата. – Върви дай на Марко корите и му сложи самара. Аз, още като идех, бях решил тая работа, но смятах довчера да я направим. Сега за твое и мое наказание, че имаме такива умници в дружината, ще идем веднага.

Асен влезе пак в колибата. Савата беше почнал да пълни кошовете с дини.

– Слагай и ти – рече той. – Отдолу дини, отгоре пъпеши. Ще отидем при жетварите. Ние си лежим тук на хладно, а пък те, хората, труд дават, в пот се къпят и за водица са петимни. Тая работа тъй не може! Хайде!

След няколко минути по прашния път между нивята крачеше малката дружина: начело беше Марко, здравата натоварен с двата коша. На самара Савата бе забучил една пръчица с къс хартия на върха, на която бе написано:

„Помощна дружина «Боса команда»“.

От двете страни вървяха Асен и Савата, накрая беше Арап.

Полето се беше смълчало под пека. Сегиз-тогиз по синора лениво прелитаха мълчаливи птичета с разтворени човки. Беше най-горещият час. Скоро сред жълтокафявите нивя се показаха две диви круши. А под тяхната рядка сянка се виждаха хора. Жетварите бяха седнали да обядват.

Изведнъж те се размърдаха, някои се привдигнаха и взряха към пътеката, по която се мяркаше единственото ухо на Марко. Постепенно дружината приближаваше, излезе на открито и спря най-сетне под крушата. И внезапно в смълчаното поле екнаха весели викове „ура“.

„Босата команда“ раздаваше дини и пъпеши на ожаднелите жетвари.

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3265>]